

Patricia Bonilla

ZILVER
BRON

© 2014 Patricia Bonilla
© 2014 Zilverspoor
Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp: Studio Zilverspoor
Foto omslag: Judith Bouten
Modellen: Robin Proosten, Gijs Koelemeijer en Nick Janmaat.
Visagist: Annika Hoster
Illustraties: bulatova, pixeldreams.eu/shutterstock.com

Typografie: Studio Zilverspoor
Redactie: Cocky van Dijk
Woordredactie: Patricia Bonilla

Eerste druk, augustus 2014

ISBN 978 94 9076 775 4
NUR 334

www.patriciabonilla.com

www.zilverbron.com
info@zilverbron.com
Facebook: zilverbron
Twitter: @Zilverbron

Zilverbron is een label van uitgeverij Zilverspoor, speciaal opgericht om beginnende auteurs en onconventionele boeken een podium te bieden. Meer informatie over Zilverspoor kunt u vinden op www.zilverspoor.com.

*It's like you're a drug,
It's like you're a demon, I can't face down.
It's like I'm stuck,
It's like I'm running from you all the time.*

And I know I let you have all the power...

You've taken over me.

Kelly Clarkson – Addicted

PROLOOG

Een vroege ochtend in Alghero, Italië - 21 mei 1994

Een doodse stilte viel. De lange pieptoon van de monitor galmde nog na in zijn oren, hoewel de zuster dat ding al een aantal minuten geleden had uitgezet. Hij kon niet beschrijven wat er op dat moment door hem heen ging. Twee uur eerder liet hij tranen van blijdschap, nu tranen van verdriet.

Hoe was het gebeurd? Waarom deed Hij hem dit aan? Omdat hij met haar was getrouwd? Nee, dat kon niet. Iedereen heeft iets goed in zich, zei Au altijd. En als Au het zei, dan was het ook zo.

Jenny barstte in huilen uit en hij wist niet wat hij moest doen. Onzeker legde hij zijn hand op haar schouder. Meer dan dit kon hij niet doen om haar te troosten, want zijn eigen verdriet en pijn waren onverdraagbaar. Moest hij zijn ouders weer bellen? En Xav? En Au moest hij ook weer bellen... God, wat een hel!

De zuster tilde haar uit het bedje: zijn dochttertje. De reanimatie had eerder niet gebaat en de arts had haar tot dood verklaard. Meteen daarna had de zuster haar losgekoppeld van de monitor.

Even verloor hij zijn zelfcontrole en schokten zijn schouders zo hard dat het pijn deed aan zijn rug. Jenny pakte zijn hand vast en hij sloeg zijn armen om haar heen.

‘We komen er wel uit, schat,’ suste zij hem.

‘We zullen ons tot Hem wenden en dan slaan we ons er wel doorheen,’ zei hij zacht en keek haar aan.

Ze gaf hem een kwade blik: ze had nooit in Hem geloofd, niet als de Hogere Macht. Hij wist dat dit haar

argumenten zou versterken: als Hij, de God van de levenden, de Hogere Macht zou zijn, dan zou hun dochtertje nog leven.

Peter schudde zijn hoofd en bood haar fluisterend zijn excuses aan. Haar blik verzachtte direct.

‘Doe het,’ fluisterde ze terug. ‘Doe het, Peter! Alleen jij kunt dit! Ik weet dat we elkaar hebben beloofd om het beiden niet meer te doen, maar jij moet dit doen! Doe het voor ons, doe het voor haar!’

Terwijl hij naar Jenny knikte, liet hij haar los en veegde met de rug van zijn handen de tranen van zijn gezicht. Toen keek hij de zuster aan en schraapte zachtjes zijn keel. ‘Mag ik haar voor een laatste keer vasthouden?’

De zuster knikte kort met een blik vol medeleven. Ze zette een stap vooruit en overhandigde hem zijn dochtertje, zijn vlees en bloed, zijn oogappeltje, zijn alles.

Het lichaampje was blauw en de warmte was niet meer aanwezig. Haar oogjes hadden ze gesloten en ook haar lippen waren al paars. Twee uur geleden huilde ze nog. Zijn adem stakte.

Hij nam plaats op het bed, naast Jenny, en pakte zijn dochtertje steviger vast. Haar kleine, kwetsbare hoofdje legde hij voorzichtig tegen zijn borst aan, dicht bij zijn hart. Hij hield haar vast alsof hij haar nooit meer los zou laten.

Jenny kneepte kort in zijn arm en schoof toen een beetje opzij om hem de ruimte te geven. Peter knikte kort naar haar en sloot zijn ogen. In zijn gedachten wendde hij zich tot Hem en bad dat Hij hem de kracht zou geven. Toen er een bekende warmte van zijn handen stroomde, opende Peter zijn ogen en zag hoe het gloeiende licht over zijn dochtertje gleed. Van de spanning begon zijn hart harder te pompen en hield hij zijn adem in. Pas toen hij een zacht geklop van haar hartje tegen zijn borst aanvoelde, blies hij de lucht langzaam

uit. Tranen van blijdschap en opluchting stroomden over zijn wangen, toen zijn dochtertje weer zachtjes begon te huilen.

HOOFDSTUK 1

20 mei 2012 Spring Hill, Florida - Jesmee

Starend naar het vel papier dat voor haar op tafel lag, hoorde ze de deur piepend opengaan, maar ze keek niet op. Ze speelde met de pen in haar hand en keek naar de ogen die haar vanaf het papier aankeken.

De twee mannen praatten zo zacht dat ze alleen maar gemompel hoorde en pas zodra ze zijn gestalte in haar ooghoek zag verschijnen, keek ze op. Zijn blik ging dwars door haar heen, alsof hij in haar hoofd kon kijken. De benauwdheid kwam weer opzetten, zoals altijd wanneer hij op die manier naar haar keek.

De afgelopen maanden waren een hel geweest... Voor hém, zei hij. Hij had kennelijk geen idee hoe zij zich voelde, nu ze weer bij zinnen was. Dat waren *zijn* woorden, trouwens: 'bij zinnen zijn', alsof ze de weg kwijt was.

Maar ze was nog nooit verdwaald of de weg kwijt. Nee, ze wist precies waarmee ze bezig was...

De deur sloot na een korte handschudding en haar oom knikte kort naar haar: het teken dat ze moest opstaan en met hem mee moest lopen. Met een verslagen houding liep ze achter hem aan naar de zwarte auto. Het regende buiten, maar toch was de warmte van de lente goed te voelen.

Afgelopen winter had ze niets gemerkt van de kou buiten. Niet dat de winters koud waren in Spring Hill, maar toch... Ze kon de kou niet voelen, omdat ze maandenlang vierentwintig-uur-zeven was opgesloten. Noch kon ze de warmte voelen. Ze had geen gevoel meer in haar lichaam. Ze had niets en niemand

meer.

Voordat ze de auto instapte, haalde ze diep adem en genoot van de stadslucht.

‘Stap in!’ zei hij streng en ze gehoorzaamde snel.

De rit naar huis zei hij geen woord tegen haar. Ze staarde naar de voorbij flitsende gebouwen. De grijze massa verdween steeds meer naar de achtergrond en maakte plaats voor een groenrijke omgeving. De weilanden strekten zich kilometers ver uit, waarna het groen steeds meer de hoogte in ging. Hoog en laag werd het groen afgewisseld met de rijke kleuren van bloemen.

En midden in al die vrolijke kleuren stond het huis. Op deze plek waren de stadsgeluiden nauwelijks hoorbaar. Het terrein van haar oom was enorm: de weilanden om het huis waren gevuld met paarden, koeien en schapen. Een sloot omringde het huis en een houten bruggetje leidde de weg naar de grote, zwaar metalen deur. Klimop groeide over de muren naar boven en raakte bijna de blauwe dakpannen. Rondom het huis stonden vijf enorme en eeuwenoude eiken.

Ze keek op naar het huis dat drie verdiepingen hoog was. Ruime ramen lieten veel van de kamers zien, ware het niet dat ze bedekt waren met donkerrode gordijnen. Het huis was groot, te groot voor drie personen, vond ze. Een klein rond raam aan de bovenste verdieping ving haar aandacht en een rilling gleed over haar rug. Ze wilde niet meer terug.

Hij reed de oprit van kiezelstenen op en parkeerde de auto op zijn vaste plek en zette de motor af. ‘Een ding, jongedame,’ zei hij op zijn manier.

Ze kromp ineem. Verstijfd bleef ze zitten en staarde naar het zwarte dashboard.

‘Kijk me eens aan,’ zei hij streng.

Ze sloeg haar ogen op en staarde naar de paarden in de wei.

‘Kijk me aan.’

Langzaam bewogen haar ogen via de groene omgeving naar zijn strenge blik. Zijn blauwe ogen deden haar altijd aan ijs denken, zo kil waren ze. Zijn dunne, strakgetrokken lippen, stevige kaaklijn en kale hoofd maakten hem niet bepaald vriendelijker. Zijn wijsvinger was in de lucht gestoken en met dat nette pak aan leek het wel alsof hij nog steeds in zijn advocatenrol zat. Dat idee kreeg ze soms ook wel van hem: hij behandelde haar vaker als een cliënt dan als zijn nichtje.

‘Volgens de psycholoog ben je zo goed als beter,’ begon hij.

Strak keek ze hem aan.

‘Daarom wil ik je jouw vrijheid teruggeven. Je mag weer naar college, de stad in, naar het strand en noem het maar op, maar onder één voorwaarde,’ zei hij streng en laste een pauze in. ‘Geen jongens. Ik wil niet dat je met jongens omgaat. De reden hoeft ik je vast niet te vertellen.’

Met grote ogen keek ze hem aan en voelde hoe haar hart harder ging kloppen. “Geen jongens zien”, dat verbod had hij haar ook al opgelegd toen ze net werd opgesloten. En ze wist dat ze zich daar niet aan kon houden, want dat had ze nooit gedaan.

Er was er namelijk één die het altijd lukte om haar regelmatig te zien. Ze wist niet precies hoe hij het flikte, maar ze was hem er in ieder geval zeer dankbaar voor. Een kleine glimlach verscheen om haar lippen toen ze aan hem dacht: hij maakte haar ‘gevangenschap’ een beetje leefbaar... Een beetje maar.

Daarnaast had ze nog contact met haar thuisdocent, Van der Graaff. Ze mocht natuurlijk geen achterstand oplopen. Maar hem telde ze niet mee.

Haar oom tilde zijn hand op om hem begripvol op haar knie te leggen en uit reactie gaf ze hem een bepaalde blik. Een waarvan zij zelf ook schrok. Hij trok zijn hand net op tijd terug.

‘Het komt wel goed met je, Jesmee. Je moet je weg

weer terugvinden naar Hem en Hij zal je met open armen ontvangen. Het zal je goed doen als je op zondag weer naar de kerk gaat. We vinden wel een manier voor je,' zei hij.

Ze keek hem aan. Dit keer was zijn blik anders, niet zo priemend in haar hoofd. Ze glimlachte zwak en knikte. Fluisterend beloofde ze dat ze naar de kerk zou gaan, maar ze had het niet over zijn voorwaarde en stapte de auto uit.

'Omdat het morgen je achttiende verjaardag is, mag je vanaf vandaag weer in je oude slaapkamer slapen,' zei hij nog voordat ze naar binnenliepen en weer knikte ze kort.

HOOFDSTUK 2

21 mei 2012 - Jesmee

De schoolbel ging, maar Jesmee maakte geen aanstalten om naar de les te gaan. Met de warme ochtendzon op haar rug keek ze naar het kleine, levenloze vogellichaampje dat waarschijnlijk ten prooi was gevallen aan een van de boskatten. Het zag er rustig uit, alsof het vrede had met de dood. Ze vroeg zich af hoe het was om dood te gaan. Wat zou er door je heen gaan? *Waarschijnlijk ligt dat aan de manier van sterven*, dacht ze. Zelf had ze zich de afgelopen maanden niet bepaald levend gevoeld, maar toch was ze benieuwd naar hoe het zou zijn om werkelijk te sterven.

De laatste bel ging en ze stond op om naar binnen te gaan. Ze pakte haar schoudertas op en hing hem om haar schouder. Knikkend nam ze afscheid van het vogeltje en liep langzaam richting de deuren van het college. De grote, witte, smetteloze deuren stonden wagenwijd open. Stilletjes liep ze naar binnen, terwijl haar medestudenten voorbij renden om op tijd in het lokaal te zijn.

Het was een poos geleden dat ze op college was geweest en het voelde raar om hier weer te zijn. Ze voelde zich... ongemakkelijk. Ze voelde zich vreemd, apart, raar en gigantisch buiten de boot vallen.

Ze liep het lokaal binnen en ging aan een tafel bij het raam zitten. Er kwam niemand naast haar zitten, maar ze had ook niets anders verwacht. Niet na de zomer van vorig jaar...

De deur ging met een klap dicht. 'Wat een mooie maandagochtend om de week mee te beginnen. Wel-

kom iedereen,' zei Van der Graaff. Hij droeg een bruin geruit colbert met een beige overhemd eronder. Zijn spijkerbroek toonde sporen van het vele dragen. Zijn zwarte haar toonde een grijze gloed en zijn wangen waren ongeschoren.

Met een geërgerde zucht keek Jesmee uit het raam, maar eigenlijk had hij wel gelijk. Het was een mooie maandagochtend. De zon hing aan de horizon en kleurde daardoor de lucht mooi oranje. De zonnestralen schenen zwak door het raam waardoor je stofdeeltjes zag vliegen. Een zonnestraal verwarmde haar hand en ze opende het om de warmte te voelen. Een glimlach verscheen op haar gezicht en even voelde het alsof ze weer leefde. Met haar andere hand pakte ze haar pen op en begon als vanzelf te tekenen. Direct besefte ze hoezeer ze dit had gemist. Door dingen op papier te zetten, kon ze haar hoofd leeg laten lopen en alles in haar omgeving vergeten.

Ze schrok op van haar gedachten toen ze haar naam hoorde vallen. Vragend keek ze Van der Graaff aan. 'Sorry?'

'Of jij jezelf even wilt voorstellen aan de nieuwe studenten. Zij zullen deze week kennis maken met het college, want ze willen volgend jaar hier aan deze opleiding beginnen,' hij wees naar het tafeltje naast haar.

Ze keek opzij. Twee paar groene ogen keken haar afwachtend aan. Het meisje was blond en had het gezichtje waar ieder meisje jaloers op zou worden. Ze zag er zo mooi uit. Haar blonde haren hingen over haar schouders en ze droeg een roze T-shirt, een spijkerbroek en witte schoenen. Ze was waarschijnlijk even oud als Jesmee. Naast haar zat een jongen met precies dezelfde ogen als zij, dus ze zouden vast wel familie zijn. Hij was niet blond, maar had juist gitzwart haar. Het stond een beetje warrig op zijn hoofd, alsof hij net uit bed kwam. Zijn gezicht was een typisch gezicht welke je ook tegen zou komen op reclameborden langs

de snelweg: perfecte, egale huid, perfecte afmetingen, alles was perfect. Hij had een blauw overhemd aan met een kakibroek en zwarte sportschoenen. Ook hij keek haar glimlachend aan.

Ze slikte even en knikte. 'Mijn naam is Jesmee di Staccato,' zei ze zachtjes.

De twee knikten en hun glimlach werd breder. 'Wij zijn Jane en William von Amadeus,' stelde het meisje zichzelf en haar broer voor. Althans, Jesmee ging er van uit dat ze broer en zus zouden zijn. Ze leken erg veel op elkaar.

Kort knikte Jesmee naar hen, waarna er een stilte viel.

'Goed. Nu we dat hebben gehad, wil ik graag verder gaan met de les,' zei Van der Graaff en tikte op het smartbord waardoor zijn Powerpointpresentatie startte.

Jesmee richtte zich weer op haar illustratie en algauw ging ze er in op. Ondertussen legde Van der Graaff de stof uit en hoorde ze zijn stem ergens op de achtergrond klinken.

Vanuit haar ooghoek zag ze de andere leerlingen aan de slag gaan met de opdrachten die hij gaf. Zelf ging ze ijverig door met haar tekening.

Van der Graaff tikte met zijn ring op zijn bureau en ze schrok op. Door de beweging trok ze een kras door haar illustratie. *Verdomme.*

Geërgerd pakte ze het papier vast en maakte er een prop van. Met een zucht gooide ze het in de prullenbak die drie meter verderop in de hoek stond.

'Mooi schot.' William keek haar glimlachend aan. Van der Graaff schraapte zijn keel en beiden keken ze eventjes op. Hij trok zijn wenkbrauw op en tikte op het boek dat op zijn bureau lag als teken dat ze aan het werk moesten.

Kort knikte Jesmee naar hem, pakte haar pen en begon opnieuw te tekenen.

'Wat teken je?' vroeg William fluisterend.

Nonchalant haalde ze haar schouders op en draaide zich een beetje van hem weg. Wat moest hij van haar?

Van der Graaff somde nog het huiswerk op voor de volgende dag. Jesmee maakte haar tekenblok dicht en duwde deze in haar schoudertas. Langzaam liep ze het lokaal uit en ging richting het hoorcollege voor het volgende blok.

Daar ging ze ergens achterin zitten en pakte haar tekenblok er weer uit. De collegezaal was rijkelijk gevuld met leerlingen. Vanuit haar plek kon ze iedereen op het hoofd kijken en dat betekende dat niemand kon zien wat zij aan het doen was.

‘Welkom, wat fijn dat jullie er allemaal weer zijn,’ begon de docente en keek de volle zaal rond. ‘Vandaag wil ik deze les beginnen met een filmpje dat belangrijke informatie bevat voor het huiswerk dat jullie moeten maken.’

Jesmee zuchtte. Hier had ze dus echt geen zin in en concentreerde zich daarom weer op haar tekening. Aan het einde van de les had ze het af.

Ze pakte het blad op en hield het voor zich uit. Nadenkend bekeek ze de figuren die ze had getekend: hun gedetailleerde gezichten, hun aparte kleding, een vader en een moeder, een oudste dochter, de tweede een zoon en een tweeling bestaande uit een jongen en een meisje. Kende zij ze ergens van? Of niet?

Jesmee keek op haar horloge. Twee uur, een mooi tijdstip om vandaag te stoppen. Ze hing haar tas weer om haar schouder en liep richting de uitgang met de tekening nog in haar hand.

Bij de uitgang stonden William en Jane, met hun lichamen naar elkaar toe gebogen, zachtjes te praten. Toen Jesmee hen passeerde, stopten ze abrupt, trokken hun lippen strak en keken ze haar allebei aan.

Een plotselinge windvlaag trok langs hen heen en rukte de tekening uit haar hand. *Verdomme!* Het papier

vloog door de lucht.

Voordat ze het merkte, greep William het vast. Een frons verscheen op zijn voorhoofd en Jane keek over zijn schouder mee.

Verstijfd bleef Jesmee staan.

William liep op haar af en stak het papier naar haar uit. Toen ze het vast wilde pakken, trok hij het terug. 'Tekende je al lang?' Hij hield het papier net buiten haar bereik.

Ze schudde haar hoofd en voelde de warmte naar haar wangen stijgen.

Hij bekeek de tekening nogmaals. 'Je hebt echt talent, Jess.'

De glimlach op haar gezicht kon ze niet meer onderdrukken. 'Bedankt, mag ik het nu terug? En het is Jesmee.' Ze stak haar hand uit om het te pakken, maar William trok het verder van haar weg.

'Waar haal jij je inspiratie vandaan, Jess?' Hij keek haar aan met zijn diepgroene ogen en haar blik bleef hangen. Het was alsof hij haar had gevangen: haar lichaam was stijf en werd helemaal warm van binnen.

Jane schraapte haar keel en Jesmees lichaam werd opeens ijskoud, alsof ze in bed had gezweet en opeens de dekens van zich af had geslagen.

'Ik... Het zit gewoon in mijn hoofd. Zoals sommige mensen lezen, schrijven of zingen, teken ik.'

William glimlachte en gaf de tekening terug. Voorzichtig nam ze het aan en stopte het in haar tas. Kort knikte ze een bedankje en omdat ze niet wist wat ze anders moest doen, draaide ze zich om en liep via het bospad terug naar het landhuis van haar oom.

Voordat ze de hoek om sloeg, keek ze nog even om naar William en Jane. Ze stonden nog op de parkeerplaats en keken haar na.

Het terrein van haar oom was enorm: de weilanden om het huis waren gevuld met paarden, koeien en scha-

pen. Haar tante hoopte altijd dat Jesmees liefde voor paarden zou gaan groeien, maar Jesmee had niet veel met ze. In ieder geval niet meer dan met andere dieren.

Achter in één van de weilanden stond hun privé kappelletje. Het was eigendom van haar oom. Hij had het laten bouwen zodat ze altijd snel bij God konden zijn, mochten ze Hem dringend nodig hebben. Jesmee voelde een knoop in haar maag. Ze wreef over de armband die om haar rechter pols zat. Een zilveren armband met diverse hangertjes, ze had het van haar moeder geërfd. Om haar linker pols zat een, wat mannelijk, horloge. Ook een zilveren, die had haar vader haar nagelaten.

Ze kon het zich nog goed herinneren: de dag dat haar ouders stierven... Ze zou binnenkort een kaarsje voor ze aansteken.

De vijf eeuwenoude eiken rondom het huis lieten weinig zon toe, waardoor het in en rondom het huis altijd kil en donker was.

Met haar schouder duwde ze haar volle gewicht tegen de deur aan om hem te openen. In de grote, donkere hal luisterde ze of er iemand thuis was. Nee, er was niemand. Ze zouden vast nog aan het werk zijn.

Door de ramen boven de trap kreeg een straal zonlicht de kans om naar binnen te schijnen en Jesmee werd verblind door meerdere gouden kruizen die de hal sierden.

Ze liep via de grote trap naar boven. Het rode tapijt was net nieuw gelegd en met haar hand ging ze over de houten reling. Ook deze had pas geleden een nieuw lakje gekregen. Aan de muur hingen verschillende schilderijen van Bijbelse figuren: Johannes de Doper, Mozes, Elijah, David, een aantal andere profeten van wie ze de naam niet zo goed wist, de Twaalf Apostelen en de laatste maar niet de minste: Jezus, de zoon van Onze Vader.

Eenmaal boven liep ze door de lange gang. Replica's van pagina's uit het Oude en het Nieuwe Testa-

ment hingen ingelijst aan de muur. Het waren teksten waar haar oom veel waarde aan hechtte, teksten die hij belangrijk vond en nastreefde in zijn leven.

Ze maakte de slaapkamerdeur open. De gordijnen wapperden door de wind en de tekeningen aan de muur bewogen mee. Jesmee liep er langs en bekeek ze. Het waren allemaal losse delen van menselijke lichamen: een paar ogen, een paar lippen, alleen het lichaam of alleen het gezicht.

Toen viel haar blik op twee paar ogen die haar bekend voorkwamen. Ze pakte de nieuwe tekening uit haar tas en vergeleek hem met die aan de muur. De tweeling die ze had getekend, had dezelfde ogen als de personen op de tekening aan haar muur. *Wat gek.* Nieuwsgierig vergeleek ze hen met de andere tekeningen en tot haar verbazing vormden de illustraties op haar muur een gezamenlijk beeld op de tekening in haar hand. Verward schudde ze haar hoofd en bekeek ze nogmaals. Wat raar, ze had deze mensen nog nooit gezien en toch hingen ze aan haar muur, getekend door haar eigen hand.

Ze pakte haar tekenblok en een potlood erbij en ging aan haar bureau bij het raam zitten. De verdere middag was ze bezig en ze ging zelfs niet naar beneden voor het avondeten. Haar achttiende verjaardag werd toch niet gevierd, vooral niet na vorig jaar zomer...

Zo erg vond ze dat niet. Ze was het ondertussen gewend om alleen te zijn en ze vond dat niet eens meer zo erg.

De familie kreeg ze maar niet uit haar systeem. Hoe vaak ze hen ook op papier zette. Hun kledingstijl, hun uiterlijk en de blik in hun ogen. Allemaal tegenpolen van elkaar, maar samen toch zo compleet.

De nieuwe tekeningen hing ze aan de muur bij de rest. Wrijvend in haar ogen ging ze op bed zitten. Haar ogen waren droog van vermoeidheid en ze wierp nog een blik op de muur voordat ze in slaap viel.